

ΔΕΙΝΟΠΑΘΕΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ.

ΤΗΝ πρώτην τῆς 15ης Ἀπριλίου, 1837, ναύτης βασιλικῆς πλοῦς τῆς Ἀγγλίας, λαβὼν ἄδειαν, ἐκβήκεν ἔξω εἰς τὴν Μάλταν, ὅπου διέτριψε μετ' τὴν συνήθη ἄσωτίαν ἕως τὸ μεσονύκτιον. Τότε μ' ἕνα ποτὲ συμμαθητὴν του, κανονιέρην τοῦ πεζικοῦ, ἐξεκίνησε, κακῶς ἔχων, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖον. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εὗρηκαν ἀμέσως περαματάρην, καὶ προσέτι ἐφιλονέκησαν μετ' ἑνὸς ἐντοπίου, ἐπῆραν τὸ τυχὸν ἄδειον πλοιαρίου, καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὸ βασιλικὸν πλοῖον. Ὁ ναύτης, μεθυσμένος ὢν, ἀπεκοιμήθη ὁ δὲ κανονιέρης, ὅστις παρομοίως εἶχε πίνειν ὑπὲρ τὸ δέον, ἐκωπλητάει μερικὴν ὥραν, ἀλλὰ, τέλος, ἔχασε τὸ ἐν κωπῖον, καὶ ἀπεκοιμήθη ὡσαύτως.

Τὸ πρῶτ' εὐρέθησαν ἔξω εἰς τὸ πέλαγος μακρὰν τοῦ λιμένος. Δύο ἡμέρας φαίνεται ὅτι ἐβλεπαν τὴν νῆσον, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ πιάσωσι τὴν ξηρὰν μετ' τὸ ἐν κωπῖον τέλος, ἤρχισε νὰ φυσᾷ, καὶ ἡ νῆσος ἐγενετο ἄφαντος. Ὑπέφεραν τὰ πάνδινα ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν ὁ ναύτης ἠπλωσε τὸ φόρεμά του νὰ συναξῇ ὀλίγον βρόχινον ὕδωρ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦτο παλὺ τεταραγμένη, ἐσυναξεν ὄχι ὀλιγώτερον ἄλμυρον παρά γλυκὺ.

Ἡμέραι ἐπερνοῦσαν, καὶ πλοῖον δὲν ἐφαίνετο—ἐλπίς δὲν ἐλαμπεν οὐδαμῶδες· αἱ ἀγωνίαι τῆς δίψης ἐγένοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνυπόφοροι, καὶ δὲν τοὺς ἔμεινεν εἰμὴ ἀπελπισία. Μετὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν φαίνεται ὅτι ἐσυμβουλευθήσαν μετὰ τῶν περὶ τοῦ πρακτείου ἀπεφάσισαν δὲ νὰ περιμείνωσι τὸν θάνατον, ὥστε, ἂν ποτὲ ἤθελαν εὐρεθῆν τὰ σώματά των εἰς τὸ πλοιαρίον, αὐτοὶ μὲν ν' ἀθωωθῶσιν ἀπὸ τὸ τῆς λειποταξίας ἐγκλημα, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὴν ὑποψίαν φόνου. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ, ἀλλάξαντες γνώμην, ἀπεφάσισαν νὰ συναποθάνωσι, καὶ πρὸς τοῦτο ἐξέφραξαν μίαν τρύπαν τοῦ πλοιαρίου, καὶ ἀγκαλιασμένοι καὶ συνδεδεμένοι, ἐπλαγίασαν νὰ πνιγῶσι. Τὸ πλοιαρίον ἔκαμεν ἀρκετὰ νερά, πλὴν δὲν ἐβυθίζετο. Τότε ὁ ναύτης σηκωθεὶς εἶπεν ὅτι αὐτὸς μὲν εἶχε κλίνειν ν' ἀποθάνῃ, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἤθελεν· ἐφράζε δὲ πάλιν τὴν τρύπαν, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σκιαδίον του ἄδειασε τὸ πλοιαρίον. Ὁ δὲ κανονιέρης εἶπεν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ ζῆ· αἱ κνημαὶ του ἀπὸ τὸ πρήξιμον ἐγεναι ὡς αἱ μηραὶ του, ἡ γαστήρ αὐτοῦ ἦτον ὑπερβολῇ συνεσταλμένη, τὸ πρόσωπον φλογωμένον, τὸ στόμα ἀφρέξεν, ἡ ὀμλίαι του ἐχάθη, καὶ ἠμανρώθησαν οἱ ὀφθαλμοί· ὅτε ὤμιλοῦσε περὶ τῶν φίλων του, κατελαμβανέτο, ἀλλ' ἔδειχνε φανερά συμπτώματα παραφροσύνης, καὶ τὴν ἄγροδὸν ἡμέραν πηδῆσας εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη. Ὁ φίλος του ἐπροσπάθησε τὰ μέγιστα νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, καὶ μάλιστα τὸν ἐβρίφη σχοινίον ἀφοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὅποιον ὁ δυστυχὴς ἐζήτησε μὲν ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ πιάσῃ.

Τὴν ἐπῆυριον, εἰκοσιῆς ἡρας ἀφοῦ ἐπνίγη ὁ κανονιέρης, ἐφάνο πλοῖον ὁ ναύτης μόλις εἶχε δύναμιν νὰ

κρατῆ ξύλον τι σηκωμένον μετ' ὃ σκιαδίον του ἐπ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸν ἶδε καὶ τὸν ἐπίασε πλοῖον Ἴόνιον, διευθυνόμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς 15ης Ἀπριλίου μέχρι τῆς 24ης ἐπέρασε χωρὶς κομμάτων τροφῆς ἢ ρανίδα ὑγροῦ, ἐκτὸς ἄλμυροῦ ὕδατος, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπόρει νὰ μὴ πίνῃ.

Ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὥραιον Βόσπορον, εἰς τῆς τρυφῆς τὰ στήθη,
Ἡ πύκνις τῆς νέας μας Ἑλλάδος ἐγεννήθη.
Ἐκεῖ ὁ Ἀθανάσιος, ὁ νέος Ἀνακρέων,
Ἐραία πρῶτος ἔφαλε τὰ κάλλη τῶν ὥραιων·
Οἱ στίχοι του, εἰς ἀνηρούς λειμῶνας ἐμπνευσμένοι,
Κ' εἰς τῶν ῥυάκων τὸν τερπνὸν ψιθυρισμὸν γραμμένοι,
Τῶν ῥόδων καὶ τῶν μυρανῶν τὴν εὐωδίαν ἔχου,
Καὶ φυσικοὶ ὡς βρύματα γλυκῶν ναμάτων τρέχου.
Σ τοῦ αἵνου τὴν ἀμέριμνον ζωὴν παραδομένοι,
Καὶ Βάκχος εἰς τὴν τράπεζαν κισσοστεφανωμένοι,
Τῆς μέθης ὅταν τὴν χαρὰν ἐπέχρως ζωγραφίζῃ,
Τὰς ἰδικὰς του ἡδονὰς εἰς ἔπη καλλωπίζῃ.

Μ' ἀρχαίαν γεννηθεὶς ψυχὴν, μ' ἀρχαῖον χαρακτήρα,
Τὴν λύραν ὅταν ἔλαβεν ὁ Ρίξος εἰς τὴν χεῖρα,
Σ τὰς ἀκούας μὰς ἤχησε γενναία μελωδία,
Κ' ἐστρέψαμεν τὰ ὄμματα ἑστάρχαιά μας μνημεῖα·
Εἰς ἄπορον πῶς, γεννηθεὶς εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
Πρὸ χρόνων τῶσων ἐγράψεν ἰδέας ἐλευθερίας.

Σχοπὸν λαμπρότερον ποτὲ δὲν ἔλαβον αἱ Μούσαι,
Παρ' ὅταν τοῦ Τυρταίου μας ἡ σαλπικὴ ἀντηχοῦσε·
Τὰ θούρια τοῦ ἄσματος μὰς κυρπολοῦν ἀκόμα,
Καὶ βρέχομεν μετὰ δάκρυα τοῦ τάφου του τὸ χῶμα.

Τοῦ Ἀπολλῆου μιμητῆς πιστὸς ὁ Περδικάρης
Ἀστεῖος εἶν' ἐπίστε, ἀλλὰ τὸν λείπ' ἡ χάρις,
Κ' εἰς τὸν Ἐρμηλὸν του συχνὰ τοῦ Ἀριστάρχου τ' ὄμμα.
Εὐρίσκει τὸν ἀδάμαντα κρυμμένον εἰς τὸ χῶμα.

Ὁ Κάλβος καὶ ὁ Σαλομὸς, ὠδοποιοὶ μεγάλοι,
Κ' οἱ δύο παρημέλησαν τῆς γλώσσης μας τὰ κάλλη·
Ἰδίαι ὁμοῦς πλούσιαι, πτωχὰ ἐνδεδυμένοι,
Δὲν εἶναι δι' αἰῶνον ζωὴν προωρισμένοι.

Ἡ Ποιήσις μας ἔλαβε καὶ νεῦρα κ' εὐγλωττίαν
Σ τοῦ Ὀδοιπόρου τὴν λαμπρὰν καὶ τραγικὴν μαρίαν.
Ὁ Ὀδοιπότης, θεσσαρὸς ποικίλων νοημάτων,
Καὶ νέος κόσμος ἰδεῶν, εἰκῶν κ' αἰσθημάτων,
Μετὰ δυνατὴν καὶ ἠχηρὰν ὀργάνων ἁρμονίαν,
Ἐκφράζει τοῦ δημιουργοῦ τὴν παντοδυναμίαν.

Κ' ἡμεῖς τὰς ἀδυνάτους μας καὶ πρωτοπέρους χεῖρας,
Κ' ἡμεῖς ἰδοκιμάσαμεν ἑς τὸ τῶσον τῆς Σατύρας,
Καὶ λόγους δὲν ἐλάβομεν τῆς τολμῆς μας μεγάλους.
Εὐχόμεθα εἰς ποιητὰς δοκιμωτέρους ἀλλοῦς.
Τὴν δρόμον ποῦ ἀνοίξαμεν νὰ πρῆξωμεν αἰσῶς.
Γλυκύτατος καὶ κάρπιμος δὰ μὲ φανῆ ὁ βίος,
Ἐάν περὶ τὴν ἐδῶν μου ἰδῶ πολλοὺς ἀστέρους
Νὰ λάμπουν εἰς τοῦ Περρυσσοῦ τοὺς φωτεινοὺς αἰθέρας.

Α. ΣΟΡΤΣΟΣ.

Ἡ ΜΑΘΗΣΙΣ δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς καλλαχὴ, πρὸς ἡδονὴν μόναν ἢ ἐπίδειξιν· αὐτὴ ὡς δούλη, διὰ ν' ἀποκτᾷ καὶ νὰ κερδαίνῃ πρὸς χρῆσιν τοῦ κυρίου τῆς ἀλλ' ὡς σύζυγος, διὰ τεκνοποιίαν, καρπὸν, καὶ παραμυδίαν.—ΒΑΚΟΝ.